

Sygn. akt VII U 644/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2017 r. w Warszawie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 kwietnia 2017 r. znak: (...)

- oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2017 r. (data prezentaty w ZUS) **A. M.** złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 21 kwietnia 2017 r. znak: (...). Wskazując, iż nie zgadza się z przyjętym przez organ rentowy 10-letnim okresem przyjętym do wyliczenia, wniosła o ponowne przeliczenie przysługującej jej emerytury poprzez przyjęcie do obliczeń okresu od 1994 r. do 2003 r. W uzasadnieniu odwołania A. M. wskazała, że po śmierci męża pobierała rentę socjalną. Prawo do przejścia na emeryturę uzyskała 25 lipca 2014 r., jednak z uwagi na sytuację osobistą nie złożyła wówczas wniosku o wyliczenie emerytury (odwołanie z dnia 15 maja 2017 r., k.1 a.s.). Na rozprawie w dniu 26 października 2017r. ubezpieczona oświadczyła ponadto, że nic nie stało na przeszkodzie, by wystąpiła o emeryturę w 2014r. kiedy osiągnęła wiek emerytalny i kilkakrotnie była w Oddziale ZUS, gdzie otrzymywała radę, by nadal pracować w celu podwyższenia emerytury. Nie powiedziano jej jednak wówczas w ZUS, że data złożenia wniosku o świadczenie ma wpływ na jego wysokość, a późniejsze złożenie wniosku spowoduje, że inaczej będzie obliczony okres 20 lat przed złożeniem wniosku (protokół rozprawy k. 16-17 as).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 czerwca 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Wyjaśniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że emerytura odwołującej została wyliczona w oparciu o art. 15 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 887). W myśl tego przepisu podstawę wymiaru emerytury stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez ubezpieczonego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek

o emeryturę. Organ rentowy wskazał, że odwołująca złożyła wniosek o emeryturę w dniu 23 marca 2017 r. Wobec tego okres, z którego można uwzględnić dziesięć najkorzystniejszych, kolejnych lat kalendarzowych przypada na lata 1997-2016. Nie jest więc możliwe wyliczenie wskaźnika podstawy wymiaru w wariantcie wskazanym przez odwołującą. Z tych względów, w ocenie organu rentowego, odwołanie jest bezzasadne i winno być oddalone (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 czerwca 2017 r., 2 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca A. M., ur.(...), dnia 23 marca 2017 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do powyższego wniosku dołączyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o emeryturę wraz z załącznikami, nienumerowane karty akt emerytalnych).

Po rozpatrzeniu wniosku odwołującej w dniu 21 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...), mocą której przyznał odwołującej emeryturę od 1 marca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono okresu składkowe w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 12 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 5 lat 10 miesięcy i 22 dni i obliczono ją na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, przy czym 20% świadczenia zostało obliczone zgodnie z art. 53, natomiast 80% zostało obliczone na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Jego wysokość wyniosła łącznie 1.808,15 zł (decyzja organu rentowego z dnia 21 kwietnia 2017r., nienumerowana karta akt emerytalnych).

Od powyższej decyzji organu rentowego A. M. wniosła w dniu 15 maja 2017 r. odwołanie, inicjując niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 15 maja 2017 r., k.1 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do sprawy stanowiących akta organu rentowego. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym, Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 kwietnia 2017 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Obliczając wysokość emerytury wnioskodawcy, organ rentowy prawidłowo zastosował przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, dalej: ustawa emerytalna). Organ rentowy obliczył świadczenie ubezpieczonej stosując art. 183 ust. 1 i 6 ustawy emerytalnej, zgodnie z którymi to przepisami emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa i która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi:

- 1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz
- 2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Wysokość emerytury odwołującej obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej nie została przez nią zakwestionowana i nie budzi ona także wątpliwości Sądu.

Odwołująca kwestionowała natomiast wysokością jej emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, a zasadniczo przyjętą do obliczeń podstawę wymiaru.

Zgodnie bowiem z art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej emerytura wynosi: 24% kwoty bazowej, po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych. Postawę wymiaru emerytury wylicza się zgodnie z art. 15 ustawy emerytalnej.

Według art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Zgodnie z art. 16 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 6 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Odnosząc się do regulacji zawartej w art. 15 ust. 6 ustawy emerytalnej, należy w ślad za Sądem Najwyższym zaakcentować, iż nie jest tu dopuszczalna hybryda, czyli podstawa wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6), jednak bez temporalnego ograniczenia okresem ostatnich 20 lat poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., I BU 2/14, LEX nr 1526577).

W niniejszej sprawie odwołująca wносиła o przeliczenie jej emerytury poprzez przyjęcie do wyliczenia, jako podstawy wymiaru, 10 kolejnych lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym nabyła prawo do przejścia na emeryturę.

W tym miejscu Sąd Okręgowy podkreśla, iż z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż podstawę wymiaru emerytury może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, w wybranych przez odwołującą z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłosiła wniosek o emeryturę, a nie jak twierdzi odwołująca, poprzedzających rok, w którym nabyła prawo do przejścia na emeryturę.

Wobec tego, żądanie odwołującej, aby wysokość emerytury ustalić w oparciu o wynagrodzenie uzyskane przez nią w kolejnych dziesięciu latach kalendarzowych od 1994 r. do 2003 r. jest całkowicie bezzasadne. Okres wskazany przez odwołującą nie mieści się w granicach zakreślonych przepisem art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, czyli w ostatnich 20 latach poprzedzających zgłoszenie wniosku o emeryturę. Wniosek o emeryturę wnioskodawczyni zgłosiła w 2017 r. i od tej daty należy liczyć okres 20 lat, z którego możliwe jest wybranie kolejnych 10 lat kalendarzowych. W obecnie obowiązującej ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obliczenie wysokości świadczenia może nastąpić wyłącznie w oparciu o wynagrodzenia wybrane z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę i tych granic czasowych nie można przesunąć. Analogiczne twierdzenia zostały zawarte również w powołanym wyżej postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., I BU 2/14 (LEX nr 1526577).

Odnosząc się do zarzutów ubezpieczonej, że nic nie stało na przeszkodzie, by wystąpiła o emeryturę w 2014 r. kiedy osiągnęła wiek emerytalny, jednak pracownicy ZUS nie poinformowali jej, że późniejsze złożenie wniosku spowoduje, że inaczej będzie obliczony okres 20 lat przed złożeniem wniosku, należy stwierdzić, że obowiązujące przepisy nie nakładają na organ rentowy obowiązku informowania ubezpieczonych o treści przepisów prawa. Gdyby ubezpieczona

zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z konkretnym pytaniem, to zapewne otrzymałaby odpowiedź, jednak bez zadania takiego pytania, organ rentowy udziela informacji wówczas, gdy taki obowiązek wynika z przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia z dnia 21 kwietnia 2017 r. znak: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)